

Wetgeving en Beleid voor Flexibele Arbeid
C.W.G. Rayer

Samenvatting Wetgeving en Beleid voor Flexibele Arbeid Mr. C.W.G. Rayer

Flexibele arbeidstijden en flexibele contracten komen veel voor op de Nederlandse arbeidsmarkt. Werkgevers achten flexibiliteit van belang om zich te kunnen aanpassen aan veranderingen op de markt. De arbeidswetgever erkent sinds medio jaren '90 hun behoefte.

Het vergroten van de wettelijke mogelijkheden tot flexibele inzet van de arbeid betekent doorgaans echter dat de werknemersbescherming vermindert. In het onderzoek komt de vraag aan de orde welke beschermingsdoelen de wetgever zich nog stelt. Het blijkt dat de beschermingsdoelen inmiddels worden gerelateerd aan arbeidsmarktbeleid. Te denken is aan gedifferentieerde bescherming die inclusie bevordert van zwakke groepen op de arbeidsmarkt. Verder biedt de wetgever een 'minimum'-niveau aan bescherming, dat de vrije markt zo min mogelijk beperkt. De wetgever beoogt ten slotte ook enige bescherming te geven bij transities op de arbeidsmarkt, zoals die tussen werk en privé en van de ene baan naar de andere.

Uit verschillende wetenschappelijke disciplines klinkt kritiek op de ontwikkeling richting meer flexibele arbeidsrelaties. Het onderzoek laat aan de hand van beleidsdocumenten en de parlementaire geschiedenis zien dat de wetgever zich bewust is van bezwaren. Differentiatie in bescherming mag bijvoorbeeld niet ontaarden in discriminatie. Een minimumniveau aan bescherming mag niet door de bodem van grondrechten zakken.

Gezien de bezwaren is de hoofdvraag in dit onderzoek: realiseert de wetgever de beschermingsdoelen? 'Hoger' Europees en internationaal recht en rechtsbeginselen, waaraan de wetgever in het kader van de kritiek zelf ook refereert, geven handvatten voor toetsing. De conclusie luidt dat de wetgever de beoogde bescherming niet altijd waarborgt. Daaruit zijn lessen te trekken.